

РЕШЕНИЕ

№ 9

гр. Варна, 25.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВАРНА, I СЪСТАВ, в публично заседание на деветнадесети януари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Милен П. Славов

Членове: Петя Ив. Петрова
Мария Кр. Маринова

при участието на секретаря Виолета Т. Неделчева
като разгледа докладваното от Милен П. Славов Въззивно гражданско дело
№ 20213000500559 по описа за 2021 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото производство е образувано по въззивни жалби, подадени лично от М. Л. Ж. и от назначения му процесуален представител по реда на ЗПП адв. Д.Д. от АК-Добрич, и двете насочени против решение № 260081/29.09.21г., постановено по гр.д. № 1940/19г. на ВОС, с което са отхвърлени предявените от въззивника против адвокат Н. Г. К. от гр. Варна искове с правно основание чл. 45, ал. 1 и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД за осъждане на последния да му заплати, както следва: сумата от 50 000 /петдесет хиляди/ лева, представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди, вследствие на бездействие на ответника, в качеството му на особен представител на ищеца по гр.д. № 550/2019 г. по описа на ВОС, XII състав да му окаже правна помощ, поради което е последвало прекратяване на производството по реда на чл. 129, ал. 3 от ГПК, ведно със законната лихва върху главницата, считано от 19.03.2019г. до окончателното ѝ изплащане; и сумата от 10 000 /десет хиляди/ лева, представляваща обезщетение за неимуществени вреди за претърпени болки и страдания, изразяващи се в тревоги, безсъние, чувство на безизходица, вследствие на бездействие на ответника, в качеството му на особен представител на ищеца по гр.д. № 550/2019г. по описа на ВОС, XII състав да му окаже правна помощ, поради което е последвало прекратяване на производството по реда на чл. 129, ал. 3 от ГПК, ведно със законната лихва върху главницата, считано от 19.03.2019г. до окончателното ѝ изплащане, като неоснователни. В

подадената от Л. жалба се сочи, че с представеното решение на Дисциплинарния съд при АК-Варна по дисциплинарно дело № 7/20г. е установено, че ответникът не си е изпълнил задълженията като адвокат, нарушавайки чл. 40, ал. 1-3 от ЗАдв. и посочени текстове от Етичния кодекс на адвокатите, с което е причинил на ищеца посочените вреди. Последните са били доказани чрез събраните по делото писмени и гласни доказателства и причинната им връзка с действията и бездействията на ответника. Във въззивната жалба, подадена чрез адв. Д. е допълнено, че именно виновното поведение на ответника е причинило имуществените и неимуществени вреди на ищеца, тъй като предприемането на действия по отстраняването на нередовности на исковата молба, е от компетентността на адвокат, а не е в компетентността на обикновен човек, какъвто е М.Ж.. И в двете въззивни жалби се претендира отмяна на обжалваното решение и уважаване на предявените от ищеца искове.

В предвидения срок насрещната страна адвокат Н. Г. К. не е подал отговор на въззивните жалби.

И двете въззивни жалби са подадени в съответния процесуален срок, започнал да тече от по-ранната дата 30.09.21г. Същите са редовни, поради което и съдът дължи произнасяне по тях.

В открито с.з. пред въззивния съд редовно уведоменият процесуален представител на въззивника не се явява и не изразява допълнително становище по делото. Процесуалният представител на въззиваемата страна оспорва въззивните жалби и претендира потвърждаване на обжалваното решение. Поддържа, че за ищеца не са настъпили вреди и исковете са неоснователни.

За да се произнесе настоящия състав на съда съобрази следното от фактическа и правна страна:

Исковото производство е образувано въз основа на подадената на 23.10.19г. искова молба от М. Л. Ж., с която е претендирал осъждането на ответника адв. Н. Г. К. от АК-Варна да му заплати обезщетения за претърпените вреди за периода от 19.03.19г. до 23.10.19г., представляващи сумата от 50 000 лв. като обезщетение за имуществени вреди, , както и сумата от 10 000 лв. като обезщетение за неимуществени вреди, изразяващи се в болки, страдание, безсъние, притеснения - и двете, вследствие на прекратяването поради бездействието на ответника на производството по гр.д. № 550/19г. на ВОС, ведно със законните лихви върху главниците, считано от 19.03.2019г. до окончателното им изплащане. В исковата молба е било изложено, че ищецът изтърпява наказание „Лишаване от свобода“ в Затвора Варна и е предявил иск през м. 03.19г. против Министерство на правосъдието за присъждане на обезщетение в размер на 50 000 лв. като неимуществени и имуществени вреди, по който е било образувано гр.д. № 550/19г. на ВОС. По последното дело на ищеца е бил назначен адв. Н. К. като процесуален представител по реда на ЗПП, който обаче не е предприел никакви действия по отстраняване на нередовностите на исковата молба на ищеца, довело до прекратяване на производството по посоченото дело. За прекратяването на посоченото гр.д. № 550/19г. на ВОС ищецът е научил едва след изтичане на срока за обжалване на прекратителното определение, което е било редовно връчено на адв. К..

Последният не само не е уведомил ищеца, че е назначен за негов процесуален представител, но и не е предприел действия по отстраняване нередовностите на исковата молба, довело до прекратяване на делото. По този начин ищецът е пропуснал възможността да му бъде присъдено претендираното по гр.д. № 550/19г. на ВОС обезщетение от 50 000 лв., което сега се претендира като обезщетение за имуществени вреди, а освен това е претърпял посочените неимуществени вреди, тъй като е бил в неведение относно това дали има назначен процесуален представител по делото, идвал ли е той в Затвора-Варна, какво е движението по делото. В резултат на това се е чувствал незащитен и в положение на безизходица /така в уточняваща молба от 30.10.19г./. С допълнителна молба от 22.06.20г. ищецът е посочил, че исковите му по гр.д. № 550/19г. на ВОС са били насочени против Министерство на правосъдието /МП/, тъй като това е оторизиран орган по дейността на държавните съдебни изпълнители, а против ищеца е било образувано от ДСИ изп.д. № 6100/2018г. по описа на СИС при ВРС, по което му е бил наложен незаконно заповест за задържане по партията му в Затвора-Варна. По този начин той е бил лишен от минимални финансови средства, с които да може да съществува като нормален човек. Именно това са били мотивите на ищеца да заведе иска по гр.д. № 550/19г. на ВОС, по което ответникът адв. К. не е изпълнил служебните си задължения, за да подпомогне ищеца, който не е юридически компетентен, за да получи дължимата му защита. Неизпълнението на задълженията от адв. К. се определят като нарушение на чл. 40 от ЗАдв., в резултат на което искът на ищеца по гр.д. № 550/19г. на ВОС е останал неразгледан и той е пропуснал да получи претендираното обезщетение. В резултат на това бездействие и пропусната възможност, ищецът е бил подложен на психическо изтезание – да живее до края на живота си в мизерия, глад и нищета.

Ответникът е депозирал отговор на исковата молба, с който е поддържал, че предявените искове са недопустими, евентуално – неоснователни. Недопустимостта се обосновава с приетото от съдилищата становище по гр.д. № 550/19г. за недопустимост на исковите по същото. Предявените против ответника искове се считат за неоснователни поради недоказаност на претендираните вреди, още повече, че ищецът е разполагал изцяло с възможността да предяви отново исковите си, но не го е направил.

С оглед на наведените от ищеца твърдения с първоначалната и уточняващите молби, както и отправения петитум до съда, предявените искове следва да се квалифицират като такива с правно основание чл. 45, ал. 1 и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД. Правната норма, в която е уреден генералния деликт, изисква ищецът да установи наличието на противоправно деяние (действие или бездействие) на ответника, в резултат на което ищецът да е претърпял вреди. Предвид презумпцията на чл. 45, ал. 2 от ЗЗД, доказателствената тежест за липсата на вина е върху ответника.

От приложеното като доказателство към първоинстанционното дело - гр.д. № 550/2019г. по описа на ВОС, XII състав се установява, че производството по същото е образувано по подадена на 19.03.19г. искова молба от М. Л. Ж. против Министерство на правосъдието за заплащане на обезщетение в общ размер на общо 50 000 лева - за претърпени от него имуществени вреди (в размер на 34 лв.) и неимуществени вреди (в

размер на 49 966 лв.) в резултат на предприети от държавен съдебен изпълнител при СИС към ВРС действия по принудително изпълнение по изп.д. № 20183110406100, на основание чл. 49 ЗЗД. Ищецът е твърдял, че по представен от Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ /ГДИН/ при МП изпълнителен лист, срещу него е било образувано цитираното изпълнително дело, като съдебният изпълнител е предприел незаконни принудителни действия – запор на банковата му сметка. Твърди се, че съдебният изпълнител не е бил компетентен да извършва същите, тъй като вземането на ГДИН е публично и като такава следва да събира по реда на ДОПК и вискателят не може да го възлага за събиране от държавен съдебен изпълнител. В резултат на това се твърди, че извършените от съдебния изпълнител действия по принудителното изпълнение са в нарушение на закона, както и че от тях жалбоподателят е претърпял визиранияте в исковата молба вреди – имуществените, изразяващи се в запор на сумата от 34 лв. и неимуществените, изразяващи се в претърпените за периода от 24.07.18г. /налагането на запора/ до 01.04.19г. негативни изживявания на ищеца - „принудително обричане да прекара живота си в мизерия, мръсотия, нечистоплътност, болест, лош външен вид, глад, нищета, обреченост на бавна, гладна мизерна и агонизираща по особено жесток и мъчителен начин смърт“.

С разпореждане № 3732/11.06.2019 г. на ищеца Ж. е предоставена правна помощ за процесуално представителство. С определение № 1993/03.07.2019 г. адв. Н. Г. К. е назначен за особен представител на ищеца, като в същия акт е разпоредено да се връчи на особения представител определение № 1882/21.06.2019 г., с което ищецът е задължен да отстрани нередовностите на исковата молба. На 24.07.2019 г. на особения му представител му е връчен препис от определение № 1993/03.07.2019 г. и от определение № 1882/21.06.2019 г. С определение № 2411/14.08.2019 г. производството по гр.д. № 550/2019 г. по описа на ВОС, XII състав е прекратено, поради неотстраняване нередовностите на исковата молба. На 13.09.2019г. определение № 2411/14.08.2019г. е връчено на особения представител на ищеца, като същото е влязло в законна сила на 21.09.2019г. поради необжалването му. На 01.10.2019 г. ищецът лично е подал частна жалба срещу прекратителното определение, но същата е била оставена без разглеждане като просрочена с определение № 655/21.10.2019 г. по в.ч.гр.д. № 498/2019 г. по описа на Апелативен съд – Варна, потвърдено с определение № 487/14.11.2019 г. по ч.гр.д. № 4152/2019 г. по описа на ВКС, III г.о.

Видно от представеното на л. 201-202 от първоинстанционното дело решение от 21.12.2020 г. по дисциплинарно дело № 7 по описа на Дисциплинарния съд при Адвокатска колегия – Варна, I състав, че адв. Н. Г. К. е бил признат за виновен в това, че за периода от 02.07.19г. до 13.08.19г. в гр. Варна, след като е бил назначен за особен представител на М. Л. Ж. по гр.д. № 550/19г. на ВОС, е бил уведомен по надлежния ред чрез изпращане на призовка и книжа, вкл. и определение № 1882/21.06.19г., с което ищецът е бил задължен да отстрани нередовност на исковата молба, като адвокатът не е упражнил съвестно професионалните си задължения и не е сторил необходимото, за да защити правата и интересите на ищеца и не го е осведомил за делото, с което е допуснал дисциплинарни нарушения на чл. 40, ал. 1-3 от ЗАдв., чл. 44, ал. 1 от ЗАдв. и по чл. 9 и чл. 11, ал. 4 от от

ЕКА, поради което са му наложени наказания „порицание“ и „глоба“ в размер на 610 лева.

От представеното от ответника съдебно удостоверение, издадено от Административен съд – Варна се установява че М. Л. Ж. е бил ищец по 13 броя дела в съда за периода 01.01.2017 г. – 21.12.2019 г., 10 от които са прекратени, едно е приключило с решение, с което предявеният иск е отхвърлен. Видно от представените решения по адм.д. № 2242/19г. и по касационно адм.д. № 1330/20г. на Адм.С-Варна /л. 238-246/, че са били отхвърлени исковете на Ж., насочени против ГДИН за заплащане на сумата от 30 лв. като обезщетение за имуществени вреди, изразяващи се в запорираните по изп.д. № 6100/2018г. по описа на СИС при ВРС налични средства в личната сметка на ищеца към м.09.18г., както и сумата от 24 970 лв. като обезщетение за неимуществени вреди, изразяващи се в причинени болки и страдания поради противоправното бездействие на администрацията на Затвора Варна да осигури средства или друг механизъм за снабдяването на ищеца с вещи от първа необходимост за периода от 10.09.18г. до 10.08.19г.

От разпита на свидетеля И.А.Р. /също изтърпяващ наказание „лишаване от свобода“ в Затвора Варна/ се установява, че той е научил от ищеца, че води някакво дело срещу МП, но не знае какъв е точно неговият предмет. Знае още от Ж., че адв. К. въпреки, че е бил надлежно упълномощен от него, не е идвал в Затвора. Ищецът бил доста притеснен от факта, че нищо не се прави по защитата му и е търсел фонокарти, за да се обади по телефона на сестра си или на този адвокат. Свидетелят описва и промяна в поведението на ищеца след този резултат по делото – затворил се и избягвал да контактува с останалите затворници, започнал да плаче. Русков знае за заведени други дела от Ж. против други адвокати, които също не са му оказали необходимата правна помощ. Свидетелят признава, че двамата с Ж. взаимно се посочват като свидетели по водените от всеки един от тях различни дела.

Въз основа на така коментираните писмени и гласни доказателства следва да се приеме, че ответникът в качеството си на адвокат от АК-Варна е бил надлежно назначен за процесуален представител на ищеца по гр.д. № 550/2019 г. по описа на ВОС, XII състав за осъществяване на процесуално представителство по чл. 21, т. 3 от ЗПП. Целта на ЗПП е да гарантира равен достъп на лицата до правосъдие чрез осигуряване и предоставяне на ефективна правна помощ - чл. 3 от ЗПП. Назначеният от съда адвокат в качеството му на процесуален представител следва добросъвестно и компетентно да осъществява своята дейност по процесуално представителство в пълен обем /по арг. на чл. 37 от ЗПП/.

Съгласно чл. 51 от ЗАдв. адвокатът отговаря за причинените на клиента вреди за всяко виновно изпълнение на задълженията си по ЗАдв., по Етичния кодекс на адвоката и наредбите на Висшия адвокатски съвет. В тази връзка по делото се установи още, че ответникът в качеството си на назначен от съда процесуален представител на ищеца по гр.д. № 550/19г. на ВОС не е упражнил съвестно професионалните си задължения и не е сторил необходимото, за да защити правата и интересите на ищеца и не го е осведомил за делото, с което е допуснал дисциплинарни нарушения, за което са му наложени дисциплинарни наказания.

Съдът обаче намира, че искът е неоснователен, тъй като ищецът не е претърпял вреди от виновното и противоправно поведение на ответника. Това е така, защото отговорността на адвоката за вреди може да бъде ангажирана само ако неблагоприятният за страната резултат се дължи на пропуск на адвоката да упражни някое процесуално право или да извърши надлежно някое процесуално действие, **което е довело до погасяването на съответна процесуална възможност** /така и в цитираното от ВОС Решение № 227/19.08.2013 г. по гр. д. № 1166/2012 г. на ВКС, IV г. о./. Както се посочи и по-горе, с исковата молба, подадена на 19.03.19г., по която е било образувано гр.д. № 550/19г. на ВОС, ищецът е претендирал обезщетение от МП за претърпени неимуществени вреди за периода от 24.07.18г. /налагането на запора/ до 01.04.19г., както и за имуществени вреди, представляващи размера на запорираната на 24.07.18г. сума от 34 лв. Погасителната давност за предявяване на тези искове не е била изтекла нито към момента на влизане в сила на прекратителното определение по гр.д. № 550/19г. на ВОС, нито към момента на подаване на исковата молба по настоящото дело на 23.10.19г., нито пък към настоящия момент. Следователно, за ищеца не е препятствана възможността да предяви своите претенции отново и поради това в патримониума му не са настъпили неблагоприятни последици – нито под формата на пропусната полза в размер на 50 000 лв., нито под формата на неимуществени вреди, защото дори и да са били налице негативни изживявания от ищеца, същите не са обосновани с действителна процесуална пречка за защита на субективни граждански права.

Горното обуславя извода за неоснователност на предявените искове и за потвърждаване на обжалваното решение, инкорпориращо идентичен правен извод.

Въззиваемата страна не е отправила искане за присъждане на разноски и такива не следва да се възлагат в тежест на въззивника.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение №260081/29.09.21г., постановено по гр.д.№ 1940/19г. на ВОС.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния касационен съд в едномесечен срок от съобщението до страните при наличието на предпоставките за допускане на касационното обжалване съобразно чл. 280, ал. 1 и ал. 2 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____

